

INANIA VERBA

Olavo Bilac

Ah! Quem há de exprimir, alma impotente e escrava,
O que a boca não diz, o que a mão não escreve?
- Ardes, sangras, pregado à tua cruz e, em breve,
Olhas, desfeito em lodo, o que te deslumbrava...

O Pensamento ferve, e é um turbilhão de lava,
A forma, fria e espessa, é um sepulcro de neve...
E a palavra pesada abafa a Idéia leve,
Que, perfume e clarão, refulgia e voava.

Quem o molde achará para a expressão de tudo?
Ai! Quem há de dizer as ânsias infinitas
Do sonho? e o céu que foge à mão que se levanta?

E a ira muda? E o asco mudo? E o desespero mudo?
E as palavras de fé que nunca foram ditas?
E as confissões de amor que morrem na garganta?

INANIA VERBA

Olavo Bilac

Ha! kiu tion diros, neforta sklava animo,
Kion ne diras buŝo, kaj mano ne kopias?
-- Vi ardas, krucumita vi sangas, agonias
Kaj, kio vin ĵus ĉarmis, vi vidas nun en ŝlimo...

La penso fajre bolas, torenta laf' sen limo:
La densa frosta formo neĝtombe mortglacias...
La peza vort' ideon leĝeran asfiksias,
Kiu, parfum' kaj brilo, sparkflugis en sublimo.

Kiu muldilon trovos por diri ĉion, tutan?
Ha! kiu do esprimos l' afliktojn infinitajn
De l' revo? la ĉielon fuĝantan al mantuŝo?

Mutan koleron? naŭzon? kaj malesperon mutan?
Kaj tiujn kredparolojn neniam eldiritajn?
Kaj tiujn amkonfesojn mortintajn en la buŝo?

Traduko de Geraldo Mattos por la Belartaj Konkursoj 1957
1-a premio en Poezio Tradukita